

(Уривок із поеми «Козачка Олена»)

Пролітала зозуленька
Через ясний бір,
Завітала дівчинонька
До козака в двір.
«Здоров, милий, чорнобривий!
Чи мене пізнав?
Як з іншою повінчався,
То ще ж не стрівав!...
Та не схиляй головоньки —
Не корить прийшла;
Була б довга та розмова —
Година ж мала:
Уже стоїть осідланий
Твій кінь-воронець —
Треба хутко знаходити
Розмові кінець...
Од'їжджаєш ти, козаче,
У непевну путь, —
Може ж, тобі доведеться
І руки згорнуть!
То ж колишня твоя мила
Прощатись прийшла
Та гостинця на прощання
Тобі принесла:
Пам'ятаєш мережану
Хустину мою?
На весілля готувала —
Сього не втаю!
Не здалася хустиночка
На весілля нам;
Але ж тобі вишивала,
Тобі і віддам!
Нехай здасться хустиночка
Не на те, щоб гнить,
А для слави козацької,
Сідельце укрить.

Добре ж твоє, козаченьку,

Серденько воліло,
Виступаєш з товариством
За святее діло.
Хай господь тебе провадить
У тую дорогу,
Нехай доля над ворогом
Судить перемогу!
Коли ж будеш незрадливим,
Хай доля сприяє,
Нехай щастя ся хустина
Тобі повертає!
Повертайсь тоді додому
Із військом щасливо,
Хай розплете твоя жінка
Кониківі гриву!...
Коли ж в ділові святому
Зрадиш, козаченьку,
Хай натрапиш, вертаючись,
На злу доріженьку.
Хай тоді у чистім полі
Ти марно загинеш
І моєю хустиною
Собі руки вкриєш!
Пам'ятай же теє слово,
Що тут говорила,
Як прощатись приходила
Незвінчана мила!»
По тій мові пішла з двору.
Тихо біля хати,
Тільки чутно, як голосить
Жінка у кімнаті...

26 октябрю 1883 г. с. Колодяжне.
